

→ Op drie schermen is een stadsgezicht te zien. Soms wordt ingezoomd en kijk je bij iemand de woonkamer in. Je vraagt je af vanaf welk dak die beelden zijn gemaakt. En hoe. Maar vooral: waarom?

FOTO KONSTANTIN GUZ

In Camera Res Een film van en over bewakingsbeelden

Bespiede burger als onbewust acteur

Studio Camp uit India maakte een film over Amsterdam met bewakingscamera's. *In Camera Res* stelt ongemakkelijke vragen over de surveillancemaatschappij, maar biedt ook een nieuwe filmtaal.

Edo Dijksterhuis
AMSTERDAM

‘Waarom zou je met een camera de stad inlopen, na eerst allerlei lastige vergunningen te hebben geregeld, als de straten al volhangen met camera's?’ De vraag van Ashok Sukumaran is retorisch. ‘Bewakingscamera's bieden beeld dat je met een filmcrew niet zou kunnen maken. Extreme standpunten,

shots van een lengte die een cameraman niet snel zou kiezen en alles heel stabiel.’

Van de duizenden camera's die in de stad nummerborden registreren, voorbijgangers tellen en domweg het dagelijkse leven surveilleren, heeft Studio Camp, opgericht door Sukumaran en Shaina Anand, er drie gebruikt om een film te maken over Amsterdam. *In Camera Res*, nu te zien in De Appel, is tegelijkertijd herkenbaar en verontrustend. Op drie schermen is een winters stadsgezicht te zien. Daken, rokende schoorstenen, torenspitsen. Soms wordt ingezoomd en kijk je zo bij iemand de woonkamer in.

In de achtste minuut bereikt de beeldchoreografie een knooppunt. De elektronische ogen op

het stadsarchief, de A'DAM Toren en de voormalige drukkerij Tetterode richten zich allemaal op het beeld van Atlas dat het Paleis op de Dam bekroont. Even houvast. Daarna dwalen de camera's weer weg. Langs straten en panden die je kent, maar niet herkent vanwege het ongebruikelijke perspectief.

Controle

Studio Camp houdt zich al ruim een decennium bezig met deze alternatieve vorm van filmmaken. ‘Ons eerste experiment dateert uit 2006,’ vertelt Anand. ‘We kochten goedkope camera's in de lokale elektronicashop en sloten die aan op televisies in een arme wijk van New Delhi. De bewoners konden met een joystick bepalen waar ze naar keken. Ze waren geen passieve beeldconsumenten meer, maar hadden zelf controle.’

Twee jaar later gingen de kunstenaars een stap verder door in Manchester mensen uit te nodigen voor een bezoek aan een controlekamer, waar 24 uur per dag wordt gesurveilleerd per camera. ‘Die beelden worden gemaakt op last van